

BOGOLJU B VTUJINI

Štev. 25., Leto II. VERSKI TEDNIK Nedelja, dne 21. decembra 1947.

JEZUS PRIHAJA

Roža odpira brezmadežni cvet,
Jezus prihaja, da rešil bo svet;
v jasliah revnih na slami leži,
človek postal je zaradi ljudi.

Dete nebeško prišlo je med nas,
z nami prenaša uboštvo in mraz,
angeli hvalnice Bogu pojo,
ki nam je Sina poslal na zemljo.

S svojo milino, z dobrotno roko
božje nas Dete osrečilo bo;
duše zazibalo v blažen smehljaj,
v srca razlilo ljubezni sijaj.

V hlevček k Mariji s pastirji nocoj
pojdite, revni begunci z menoj;
Dete nebeško se tam nam smehlja,
ljubi še bolj nas kot rekoč doma.

SLAVA BOGU NA VIŠAVAH

Ni je skrivnosti, ki bi tako globoko odjeknila v človeških srcih kot je božična skrivnost. Bog sam se je sklonil k zemlji, k brezmočnemu človeštvu in mu podal roko, da se je moglo spet dvigniti. Kot bi se ta dan umaknila božja pravičnost in bi vladala le še neskončna usmiljenost in dobrota božja. Pozabljena so tisočletja človeškega trpljenja in zdihovanja s strani človeka in pozabljena morje krivic od prvega greha naprej s strani Boga. Pravičnost in mir sta se poljubila, nebo je objelo zemljo, Bog je postal človek, da bi človek spet lahko prišel k Bogu. Ne pojo zastoj angelski zbori: Slava Bogu na višavah. Slava dobroti, slava usmiljenju božjem, slava čudoviti modrosti, ki je človeka, tako globoko padlega, tako čudovito visoko dvignila. Še angeli se bodo od sedaj naprej klanjali pred človeško naravo združeno z božjo naravo v osebi Sinu božjega.

"Mir ljudem na zemlji" je druga polovica angelskega označila. Uresničenje teh besed pa je odvisno od človeka. V srce kralja Heroda in judovskih pismoukov vest o rojstvu Odrešenika ni prinesla miru ampak nemir, razburjenost, zmedo, sovraštvo. Zakaj? Če pa je bil mir božji namenjen vsem stvarjem. Zato ker ta srca miru božjega niso bila zmožna sprejeti. V njih je bil prostor le za lastno čast, le za lastno slavo in mogočnost. Ni bilo pa v njih prostora za slavo Bogu. Kjer pa ne pride do izraza slava Bogu, tam ne more priti do izraza tudi mir ljudem.

Ob jaslicah bomo klečali v izgnanstvu, v tujini. Ali nas bodo jaslice napolnile z notranjim mirom, s srečo kljub trpljenju izgnanstva? Da, mir je prinesel učlovečeni Bog predvsem ponižanim, ubogim, preganjanim. Poglejmo le sami vase, če je v nas prostor za slavo Bogu. Na navidezno slavo v lepih besedah, molitvah, petju, govorjenju. Za slavo, ki bo kipela in pela iz naših del, iz našega življenja. Naša slava Bogu bo v tem, če bomo povsod poskušali svojo voljo podrediti božji volji, če bomo znali iz Očetove roke božje vse udano sprejetim in v Njegovo slavo prestat. Iz src je treba izruvati vse, kar nasprotuje slavi božji, pa bo Bog prav gotovo napolnil naša srca, ki bodo vsega zemeljskega rešena, z božjim mirom svete noči.

Čudovit kraj so jaslice in čudovito moč imajo; vendar samo za tiste, ki kleče ob Sinu božjem, ki se je rodil iz človeka, tako kot otroci, ki so pozabili nase in na zemljo in se rodili za Boga. Taki so Bogu po volji, taki bodo slavili Boga, takim bodo ročila nebesa polnost miru in božje sreče.

NAŠ NAMEN

Dobro vemo, da ni zemlja naš namen, sreča na tej zemlji naš zadnji cilj, ker nas nikdar ne zadovolji in ne uteši. Človek hoče vedno več, hoče srečo, ki ne mine, ki bo trajna, take pa v stvarih, ki so vse minljive, ni.

Bog, ki je v človeku tako hrepenenje dal, je človeka za tako trajno srečo tudi ustvaril, mu jo namenil. Ta trajna, večna, neminljiva sreča je On sam.

Kako bo človek to neskončnost božjo užival, ko je pa tako majhen, ko njegove moči tega ne premorejo. Bog in vse Njegove lastnosti segajo neskončno nad človeške moči, je za človeka nadnaraven. Vendar je Bog človeka prav za to nadnaravno srečo, ustvaril. Hoče mu tudi dati moči in zmožnosti, da bo mogel to uživati. V tem bo tista neizrekljiva sreča, ko bo človek užival srečo, ki je neskončno

večja, kot jo je zmožna uživati njegova človeška narava.

Že v raju je dal Bog prvima človekoma naravno in nadnaravno srečo. Bila sta telesno srečna. Brez bolezni, trpljenja, žalosti, nezadovoljstva, brez lakote, žeje, mraza. Telo jima je bilo le v veselje in srečo! Srečna sta bila v svoji okolici. Lepota in dobrota raja je ustvarjala človeku naravno srečo. Bila sta tudi dušno srečna. Duša je bila čista, neoskrunjena. Oba sta bila nedolžna kot otroka. Imela sta bister, velik razum, ki je z izredno bistroumnostjo spoznal vse posebne lastnosti živali in jim dal po teh lastnostih imena. Imela sta voljo, ki je hotela in se odločala le za dobro. Telesni nagoni so bili podrejeni dušnim močem. Telo je takoj ubogalo razum in voljo. Razuma ni nikdar zameglila strast ali nagon. Vsak dan sta odkrivala nove lepote in čuda stvarstva in ob tem bila srečna.

Fa jima je Bog dal še več. Darove, ki so segali preko njih telesnih in dušnih moči. Okrasil jima je duši z žarki svoje božje lepote, s posvečujočo milostjo; v žaru te lepote sta postala nadnaravno Bogu podobna, zares otroka božja.

V raj je Bog prihajal k njima kot oče. Govoril je z njima in ju poučeval in ob tem življenju v navzočnosti svojega neskončno dobrega Očeta sta bila nedopovedljivo srečna.

Tudi telo sta imela neumrljivo. Moči so se jima sprosti obnavljale. nista poznala slabosti, bolezni in starostnega razpadanja. Po preteku gotove dobe bi ju Bog vzel iz raja zemlje v večni raj k sebi, kjer bi ga za večno nadnaravno uživala.

Kako sta v polni meri in polnem smislu besede lahko govorila lepe besede: "Oče naš!" Živela sta v božjem kraljestvu, pa sta to kraljestvo nosila tudi v sebi. V polni meri sta bila dediča božjega kraljestva. Živela sta v raju kot angela brez ognja strasti, brez slabih nagnjenj, neumrljiva po duši in telesu v polnem miru in blaženosti.

O tej veliki sreči prvega človeka ne govori le krščansko izročilo, ampak skupna prastara zavest vsega človeštva. Stari grški in rimski pesniki so opevali prvo, zlato dobo človeštva. Najbolj neizobraženi divjaki v Afriki, ki živijo še danes tako enostavno in preprosto kot so živeli naši predniki pred tisočletji, imajo izročilo o tej prvotni sreči. Evropa, Afrika, Azija in Indijanci v Ameriki vse izpričuje eno veliko resnico: Bog je človeka ustvaril za srečo na zemlji in za srečo v nebesih, ustvaril ga je zato, da bi Njega užival!

Samc moderni, izobraženi človek, ki se ponaša s svojim velikim razumom in kulturo, je ta svoj od Boga dani namen zavrgel in išče sreče brez Boga na zemlji, v telesnem uživanju.

Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi.

Bogatin v Sv. Pismu si je nabral premoženja in rekel: "Duša, zdaj sedi, jej in pij in boji dobre volje!" Bog pa je rekel: "Neumnež, še nocoj bom terjal tvojo dušo, kar pa si spravil, čigavo bo?"

L. 1864. so v Afriki napadli nek francoski vojaški oddelek v Alžiru - Marokovci! Vse so pobili, grozno razmesarili in slekli. Kmalu je nato tja prišel francoski general de Senis. Bilo je poletje in zmaličena trupla ubitih vojakov in oficirjev so nudila strašen pogled in razširjala silen smrad. Vsa trupla so bila tako zmaličena, da ni bilo možno nobenega spoznati, razen trupla mladega, elegantnega oficirja, ki je mnogo dal na svojo zunanost. Ob tem pogledu je napisal general sledeče premišljevanje: "Koliko skrbi je potrosil ta mladi in elegantni oficir za svoje telo, ki je tako strašno zmaličeno! Kaj si ti o človek? Ali si ti le ubogo telo, kot so ta telesa ubitih vojakov? Ne! Mi smo duše, ki so odkupljene z dragoceno krvjo!

Mi nismo le umrljiva telesa, ki razpadaejo v prah, marveč neumrjoče duše!"

"Neumrjoče duše, ki jih je Bog ustvaril za-se, za večno blaženost!

--- KAD SE BO ZDELO NEKATERIM ODVEČ

Za Boga in božjo čast pa ne sme biti nič odveč tudi to ne, kar mislimo povedati in urediti.

Lepo je, če je kapela lepo poribana, pometena. Če klopi stoje lepo v redu, ne razmetane sem in tja. Zelo lepo, če so vsi oltarji lepo okrašeni, mašna obleka in perilo lepo, svete posade lepe. Lepo če je krasna razsvetljava, lepo petje, vse to človeka dviga k Bogu, mu pomaga, da bolj popolno Boga časti.

Zdaj pa k vsemu temu dajte drenjanje, prerivanje in pehanje, stopanje na noge in na obleko, gnečo med vrati in pred obhajilno mizo, kjer bi moral biti človek najbolj zbran, pa bo vse lepote in zbranosti konec. Mesto božje časti in zbranosti bo nejevolja in godrnjanje.

To se tiče vseh, zlasti tistih, ki mislijo, da se jih nič ne tiče.

Zato pa, da bo vse to odpadlo, da bo tudi red v kapeli dvigal čast božjo, bodo sedaj pri službi božji ob nedeljah in praznikih skrbeli posebni reditelji, katere vsi ubogajte, pa če ste mlajši ali starejši, bolj izobraženi in odličnejši v prejšnji ali sedanjji službi in vsi jim pomagajte.

Za pomoč vsem naj bodo te splošne določbe:

a) Pogled na oltar naj bo vedno prost, da morejo vsi neovirano slediti mašniku pri sv. daritvi. Odrasli naj zato ne zavzemajo prostora pred klopi in tudi prostor med klopi po sredi cerkve naj bo prazen.

b) K sv. obhajilu, prihajajte po sredi kapele v dveh vrstah, v eni moški, v drugi ženske. Tudi pred obhajilno mizo na prejem sv. obhajila čakajte le v eni vrsti, da bo odhajanje neovirano. Nihče naj ne sili naprej in ne prehitava drugega; vsi bodo prisli na vrsto.

c) Od obhajilne mize odhajajte le po obeh straneh kapele in sicer tik ob klopih. Zato naj nihče ne pokleka na teh mestih med sv. obhajilom. Kdor gre v klop, naj se pomakne v klopi kolikor prostor dopušča, čimbolj proti sredini kapele, da morejo v klop tudi drugi.

d) Po končani sv. maši kapelo naglo izpraznite, da bodo mogli oni, ki čakajo na naslednjo sv. maso, pravočasno priti v kapelo. Zunaj čakajoči naj pa dajo prostor odhajajočim in naj med tem časom ne silijo v kapelo. Le tako bodo mogli odhajajoči hitro in neovirano izprazniti kapelo, prihajajoči pa pravtako hitro in neovirano zopet napolniti.

BOŽIČNI PRAZNIKI

Dopolnjenje globine in lepote božičnega dne je v praznikih po Božiču. Vsi odkrivajo čudovito veličino in moč po Kristusu oboževanega človeka.

Sv. Štefan. Na čelu v škrlat oblečene nepregledne vrste mučencev, ki so iz ljubezni do Njega, ki se je zanje učlovečil, šli preko muk in smrti, stoji ta mučenec. Zemlja jim ni pomenila nič drugega kot bojišče, telo nič več kot ječa, življenje samo kratko noč, za katero prisije večno sonce. Kako malo se jim je zdelo življenje

lot odkupna cena za večno srečo. Ob pogledu na Sina božjega in večno srečo niso čutili ne udarcev, ne ognja, ne nohene druge muke. Mesto njih je trpel Kristus, za katerega so umirali.

Sv. Janez Evangelist, apostol božje ljubezni. Kako potrebno bi bilo danes, da bi spet neprenehoma dan za dnem tudi nam pridigal: Otroci moji, ljubite se med seboj! Ne obsejajte, ne podtikajte slabih namenov, ne govorite o napekah, ne bodite nevoščljivi drugemu, vse mu privoščite, vse dajte. Kar boš dal drugemu, ne boš nikoli obžaloval, kar boš pa sprejel, če je kdo bolj potreben kot ti, to boš obžaloval. Kako globoko je ta apostol občutil resnico, da je prava ljubezen do Boga le v tistem, ki zares iskreno ljubi sočloveka in to ljubezen v dejanju kaže.

Nedolžni otroci. Bog jih je storil za mučence brez njih vednosti in volje. Sli so s krstom krvi krščeni k božjemu Detetu, za katerega so bili umorjeni.

Tudi nam Bog brez naše vednosti in volje pripušča in pošilja trpljenje. Ne zato, da bi nam bilo v škodo, zato da bi nas laže bolj poplačal. Koliko jih bo to trpljenje dvignilo nazaj k Bogu, ki bi se sicer za vedno zgubili na pota, ki vodijo v pogubo.

* BOŽIČ V TRPLJENJU *

Tretji božični prazniki v tujini za večino, za nekatere že četrti, peti šesti..... Vso težo begunstva čuti vsak prav za praznike. Mi pa hočemo, da bi nam prav ti prazniki v begunstvu prinesli največ sadov in največ duhovne sreče.

Velika telesna sreča, mir in zadovoljnost na zemlji skoro ni združljiva z veliko dušno srečo, mirom in zadovoljstvom. Saj duša, ki se hoče potopiti v Boga, se z Njim čim tesneje združiti, mora biti Bogu, čim bolj podobna v vsem, torej tudi v Njegovem preganjanju in trpljenju v Njegovi revščini in neznanosti.

Veliko nam bo dala tujina in pregnanstvo, če nam bo dala to spoznanje, da imamo vse, če se odpovemo svetu in njegovi sreči in skušamo zajeti srečo samo v Bogu. Ponovno in ponovno nam je Bog že vzal vse zemeljsko premoženje. Veliko jih je ob teh božjih posegih spoznalo, da Bog hoče, da ne gradimo in ne kopičimo, ampak da skrbimo res le za vsakdanji kruh, vse drugo pa naklonimo njim, ki niti vsakdanjega kruha nimajo zadosti. Veliko pa jih je še, ki tega kljub vsem posegom božjim nočejo videti. Bog vzame enkrat, pa začne znova. Nimajo oči za revščino drugega, vsega hočejo dobiti, povsod so prvi, povsod imajo najbolj trde komolce, povsod najbolj vpijejo, da nimajo nič jesti, nič obleči, nič obuti. Bog razbije kupček drugič, ista pot znova; tretjič spet znova. Kaj bo s temi, če jih bo Bog enkrat njih pohlepu prepustil, da v njem utonejo.

Sam božji Sin, Gospodar vsega ustvarjenega bogastva pride v hlevu, v jasliah na svet. Sv. Jožef in Marija sta v tujini. Še iz te tujine morajo bežati vsi trije, vzeti ponoči od svoje preproste revščine najpotrebnejše in vse drugo pustiti in bežati v še tršo tujino, med drug narod in drugoverce.

In ko se vrnejo, ne spravljajo skupaj za srečo, brezskrbno zemeljsko življenje. Trdo pomanjkanje, nepriznanje, poniževanje in sovraštvo je njih delež.

To je božji zgled človeku - nam. Kdaj bomo dovolj izšolani v božji šoli trpljenja, da bomo potem zgledu začeli svoje življenje? Jaslice in vse božične skrivnosti naj nam pridigujejo le to.

Če so do sedaj jaslice imele za nas zadovoljnost in srečo v tem, da smo lepo v miru, v blagostanju, v časti in spoštovanju molili

božje Dete, ki se je rodilo v revščini, ponižanju in preganjanju, nismo prav doumeli vse globine in veličine božične skrivnosti.

Poskusimo to sedaj. Če smo do sedaj živeli v tem prisiljenosti, z nejevoljo, z odporom ob letošnjih božičnih skrivnostih to vzemimo nase vdano, z ljubeznijo in prosimo le tega, da bi znali v duhu božjega zgleda vse kar pride nad nas preživeti in prenesti v odrešenje svoje duše in odrešenje Bogu odtujenega sveta. Če se bomo povzpeli do tega potem ni božji spev: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so Bogu po volji", še nikdar s takim mirom in srečo napolnjeval naših duš kot jih bo sedaj, ko smo v revščini in trpljenju najbolj podobni v jaslih ležečemu Detetu.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV

Psalm 20:

(Zahvala in prošnja za kralja.)

Gospod, tvoje moči se raduje kralj,
kako silno je vesel tvoje pomoči!
Dal si mu, kar mu je želelo srce,
česar te je prosil, mu nisi odbil.
Prehitel si ga z blagoslovi sreče,
položil si na njegovo glavo krono iz čistega zlata.
Življenja te je prosil: dal si mu
dolge dni, na veke vekov.
Njegova slava je zaradi tvoje pomoči velika,
s častjo in veličjem si ga obdal.
Zakaj napolnil si ga z blagoslovom za vselej,
pred svojim obličjem ga z veseljem navdal.
Kralj trdno zaupa v Gospoda,
po milosti Najvišjega ne bo omahnil.

Naj pade tvoja roka po vseh tvojih sovražnikih;
tvoja desnica naj poišče vse, ki te črtijo.
Kot bi jih kdo vrgel v ognjeno peč, naj jim bo,
ko se prikaže tvoje obličje.
Gospod naj jih uniči s svojo jezo,
ogelj naj jih požre.
Iztrebi njihov rod z zemlje
naj zgine to seme iz srede ljudi.
Če ti bodo skušali prizadejati hudo
in bodo pleli zvižace, spopljali jih pa ne bodo;
Zakaj v beg jih boš pognal,
zadel jih v obraz s svojim lokom.
Vstani, Gospod, v svoji moči!
Opevali bomo in slavili tvojo silo.

DUHOVNIKOVA SMRT

Iz domovine je prišla žalostna vest, da je umrl starosta duhovščine ljubljanske škofije 86 letni častni kanonik in dekan loške dekanije gospod Matija M r a k. Bil je nad vse goreč duhovnik, zlata duša in zvest vodnik svojim župljanom in duhovnim sobratom.

V. VEČER V SLOVENSKE BAJTI

Morje sivobebe megle je valovilo od Osovnika do sv. Lovrenca. Nad tem morjem pa se je bočilo oblačno nebo. Samo tam daleč so snežniki v vrhovih žareli od skritega sonca. Od mesta gori v hribe se je začulo praznično pritrkavanje. Kot bi zvonovi pretrgali gosto meglo, so se dvignili nad njo in priplavali do samotnih hribovskih gruntov in bajt. Tudi do Jurjeve bajte so priplavali. Vsa vegasta je že bila; slamnata streha je kazala že rebra in vpila po snegu, da bi zagrnili njeno revščino. Mala okenca so se solzila cel dan, papir, ki je ponekod nadomeščal steklo je bil umazano rjav.

V hišnem kotu, ki ga je osvetljevala očrnela petrolejka, je na klopi stal stari Jur. Za mizo je v veliko rujavo ruto zavita sedela njegova žena Marjana.

Jur je pregledoval kot. Spoštljivo je vzel ven križ in ga dal ženi, da ga je postavila na mizo. Z razdrapano cunjjo je obrisal prah in pajčevino.

"Tole deščico je še Andrej prirezal, le poglej, še sedaj se pozna kri, ko se je oprasnil z žago. Koliko časa je že, kako so pretekle leta." Sam zase je mrmral Jur dalje in grebel v svoje spomine: "On je delal, France mu je skupaj nosil, Jože je pripravljaj štalico, Jerica in Marjanica sta skrbeli za pastirce in ovce..."

Marjana je nemo prisluškovala Jurjevemu mrmranju. V oči so ji silile solze: "Zdaj pa ni zraven nobenega več, ji je silila in bočila v staro razbolelo srce bridka misel. "Andrej trohni Bog ve kje, še za grob ne vem. Ta dobri, mirni fant. Kako je udano odhajal, samo solza v očeh in bledica v obrazu je kazala njegov strah in žalost, pa še takrat je le to mislil, kako ti nas potolažil in pomiril. France trpi Bog ve kje. Brez upa in tolažbe, ona pa je kot Marija na križevem potu, ki mu ne more in ne sme pomagati. Jožeta in Jerico je vzela tujina in jima pije kri. Tako sta rada pritekla domov, kadar sta le mogla, zdaj pa so pretekla že leta..." Iz oči ji je znova kanilo, vzdih pa je zadušila, da ne bi zbolelo še Jurja. Kako ponosen je bil na svoje fante in dekleta, zdaj pa je sam. "Zadnja, ljubljena in razvajena od vseh je šla za svetlobo in mikom sveta. Pozabila na dom in mrtvega brata, pozabila na trpljenje in žalost drugih. Koliko raje bi videla, da bi bila z Andrejem pod zemljo ali s Francetom ali Jožetom in Jerico kjerkoli, le tako ne kot sedaj; ko je pljunila na pošteno bajto s presernim pošmehom in se zgubila." Solza, ki ji je iz oči pritekla sedaj je najbolj žgala in pekla. Tudi vzdih ni mogla več zadušiti.

"Že spet premišljaš, Marjana," je mehko rekel Jur. "Na Marjano misliš, vem. Tudi meni leži ona najtežje na srcu. Potrpi, bo že Bog preložil."

Molčala sta oba. Jur je s tresočo roko in slabotnimi udarci zabijal žebelje v preperelo steno. Petrolejko je za perut obesil bliže na steno; zunaj se je že začelo mračiti. Nerodno je pokladal mah v kot za betlehemski hrib. Na sredo je postavil staro štalico.

Potem je razvrščal pastirje. Za vsakega je imel svojo misel; "Tale sedi pri ovcah in pes se mu pritiska k nogam. Tako miren, sam s seboj srečen kot Andrej. Dosti ovac moram dati okrog njega, pa čisto blizu štalice bo, saj je že v nebesih pri Njem. Tale nese na ramah ovce, čeprav je še mlad; težko je. France tako težko nosi strašno de- lo, pa od daleč gleda kdaj bo rešen. Semle v kot ga bom dal, odkoder se že štalica in odrešenje vidita. Tale ima popotno palico v rokah. Jožetov bo. - Na vrh hriba ga bom dal, pa mu pot proti štalici na- ravnal, saj bo tudi njegova pot priromala do doma, ko bo božja volja. Tale pastirica pa bo z njim hodila kot Jerica."

Le katera naj bo Marjanica. Tale sedi in hrbet kaže. gori na sredo hriba jo bom dal s hrbtom proti štalici, nad njo bo pa "glorijo" obesil, saj jo bo le božji glas še prebudil in jo obnil nazaj."

Vedno bolj trudna je stara roka. Počakal je in se usedel kar na mizo. Roko, uvelo, ožuljeno in tresoč se je položil ženi na glavo: "Marjana, sveti večer je. Pojdiva kadit." Vstala sta. Mizo je pogrnila s prtom in nanjo položila majhen poprtnjak. V ponvico je dal Jur žerjavico, smola s sladkorjem in brinjem zmešana mu je na domaščala kadilo. Ugasnila sta luč in šla po vseh prostorih stare bajte.

Po sv. večeru je zadišalo po vseh preperelih prostorih. V hiši je Jur poiskal žveplenko in jo na žegnani žerjavici prižgal, da bi naredil luč. Potem pa je segel na steno po rožni venec.

"Nocoj, Marjana, moliva najprej žalostnega, da bi Bog položil in pomagal, šele nazadnje veselega. Morebiti, če bo Njegova sveta volja, bo tudi še nazadnje za naju pripravil veselje.

Enomerno, poječe so tožile prešnje očeta in matere in udarjale ob štalico, ob strop, ob sivo zstrto nebo in prodirale preko njega do božjega srca.

Še je zvonilo v dolini in po vseh hribih naokoli. Kot majhne zvezdice so migljale lučke po hišah po vseh hribih. Vse je bilo tako skrivnostno tiho. Še zvonovi niso imeli nič veselega, kot bi bili brez duše, so hladno udarjali v večer.

Kostanj in kavo sta povečerjala; starost, onemoglost in spet na novo prebujena otožnost se jima je poznala pri vsakem grižljaju.

Vedela sta, da so njih misli pri istih spominih, da blodijo po istih potih. Nista hotel pritiskati na boleče rane, molčala sta.

"A polnočni maši, Marjana, ne bom mogel, ti pa tudi ne, pre-stara sva".

Usedla se je k peči: "Moj Bog, tak sveti večer," ji je ušla tožba iz grla, kjer jo je tiščalo, kot bi je dušila otroška vratnica.

"Ne misli, Marjana! Poglej na jaslice; kam sem jih vse postavil. Tamle čisto zraven je Andrej, tamle France, tam Jože." Vse ji je povedal, kako jih je po svoji pameti razvrstil. "Kaj misliš, saj jih je Bog morda tudi tako."

"Bog daj, da bi vsaj Marjanco tako, kot si je ti," je olajšano in vdano vzdihnila. "Moliva še zanje, za vse, da bodo odrešenja deležni, pa zase, da bi vdano prenesla."

"Božji sin je v štali, midva sva vsaj v bajti. Jože in Jerca vsaj v baraki. Le kje je France in Marjanca. Če je Marjanca v najlepši hiši, raje bi videla, da bi bila v štali, v revščini, pa da bi se že letos tudi zanjo rodil Bog. Jur moliva!"

Na drugi sveti večer je prišla Marjanca domov. Blede, prepadla, bolna, v ponešeni mestni obleki je obstala na pragu.

"Mati, pustil me je, b naveličal se me je in me pahnil ven v mraz takole, kakršna sem."

V materi je ob pogledu nanjo vstalo spoznanje, grenko, bridko, sramotno.

Pa je vstala, ji šla nasproti in jo objela: "Marjanca, on in svet sta se te naveličala in te pahnila od sebe preden si se ju naveličala ti. Bog pa te sprejema spet nazaj, preden si se ga ti spomnila. Pridi, bodi spet najina, tudi zate leži Bog v jaslicah."

Tedaj so se šlekletu udrle solze in tekle in tekle materi po licih in po obleki. V srce pa ji je polagoma kapalo čisto, tiho spoznanje in z njim odrešenje.

Tudi Jur je vstal. Obraz se mu je svetil kot spremenjen. "En otrok, mati, se je že vrnil. Najdalje je blodil, pa se je vrnil. Tudi drugi se bodo, saj jih varno vodi roka božja."

Vsa ta napetost provi kristjanom pa doseže svoj vrhunec ob velikem rimskem požaru. - 18. julija 64. l. je od 14: rimskih okrajev bilo 10 uničenih po požaru. Najprej je vse govorilo o požigalcu cesarju Neronu - celo vrabci so čivkali o cesarju požigalcu in očitno

je v težkem položaju. - Toda Judje si izmislijo peklenški načrt. - Kristjane obdolžijo požiga in kakor iskra v sod smodnika šine ta trditev med rimsko ljudstvo. Kmalu ve ves Rim in vse cesarstvo in tudi veruje, da je požig satansko delo Galilejcev. -

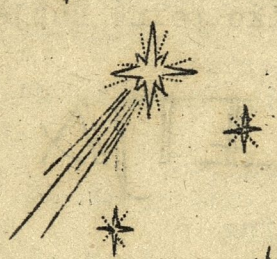
(Dalje prihodnjič).

MALA OBILETNICA

Pred letom dni je za praznik Brezmadežne izšla prva številka našega verskega tednika "Taboriščnik" - nedeljska izdaja. Vnema za versko življenje in velika iznajdljivost sta mu pomagali do izida. 23 krat vas je obiskal, potem je za poldrugi mesec prenehal. Prišel je spet med vas pod drugim imenom "Bogoljub v tujini". Do obletnice 8. decembra je tudi ta izšel prav tako v 23 številkah.

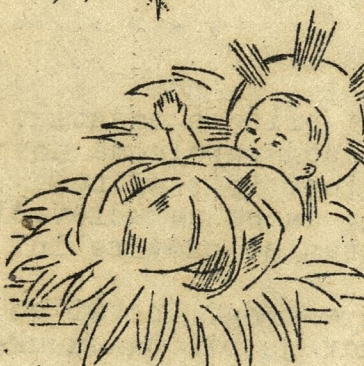
Ostanite mu zvesti še naprej ne le v tem, da ga kupujete, predvsem, da ga pridno prebirate. Saj ima le ta namen, da vas vodi k Bogu.

RADUJMO SE SVETE NOČI!

Nocoj se odpira nad nami nebo,
poslanci nebeški na zemlji pojo:
Marija Zveličarja nam je rodila,
na slamo ga v jaslice je položila.

Radujmo, begunci, se svete noči,
saj Dete nebeško zdaj z nami trpi,
za duše se v jaslicah revnih daruje,
ves svet blagoslavlja, človeštvo rešuje.

Tako kot pobožni pastirci so šli,
pojdemo k Gospodovim jaslicam mi,
Zveličarju svoje bridkosti nesimo,
sovražnikom vsem iz srca odpustimo.

Marijo prosimo, naj Jezusa dá,
vsem grešnikom, ki jih zagrinja tema,
da bodo na sveto noč slavo zapeli
nebeškemu Detetu z nami veseli.

VSEM ZVESTIM BRALCEM ŽELI BOGOLJUB
ZA PRAZNIKE BOŽJI MIR IN BLAGOSLOV.

